

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Demendecki

w sprawie z powództwa L. sp. z o.o. z siedzibą w G.

(poprzednio O. S.A. z siedzibą w P.)

przeciwko Prezesowi Urzędu Transportu Kolejowego

z udziałem zainteresowanego P. S.A. z siedzibą w W.

o zatwierdzenie stawek jednostkowych opłaty podstawowej

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 3 lipca 2024 r.

na skutek skargi kasacyjnej powoda od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 24 maja 2023 r., sygn. akt VII AGz 85/23

- 1. odrzuca skargę kasacyjną,**
- 2. oddala wnioski pozwanego oraz zainteresowanego
zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W dniu 29 września 2010 r. Prezes Urzędu Transportu Kolejowego (dalej także: Prezes UTK) wydał decyzję numer [...], zmieniającą decyzję numer [...] z 9 kwietnia 2010 r. w sprawie zatwierdzenia stawek jednostkowych opłat za dostęp i korzystanie przez przewoźników kolejowych z infrastruktury kolejowej zarządzanej przez P. S.A. na rozkład jazdy pociągów 2010/2011.

O. S.A. w P. (obecnie L. sp. z o. o. w G.) wniosła odwołanie od powyższej decyzji i zaskarżyła ją w części dotyczącej zatwierdzenia stawek jednostkowych

opłaty podstawowej. Zarzuciła jej naruszenie art. 33 ust. 2 w zw. z art. 33 ust. 8 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (w brzmieniu z dnia wydania zaskarżonej Decyzji; obecnie tekst jedn. Dz. U. z 2024, poz. 697 ze zm.; dalej: „ustawa o transporcie kolejowym”) oraz art. 7 ust. 3 dyrektywy 2001/14/WE (w brzmieniu z dnia wydania zaskarżonej Decyzji) poprzez ustalenie w stawkach jednostkowych opłaty i podstawowej również kosztów, które nie są bezpośrednio ponoszone jako rezultat i wykonywania przewozów pociągami.

Mając na uwadze powyższe, powódka wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji w części poprzez odmowę zatwierdzenia stawek jednostkowych opłaty podstawowej oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Jednocześnie powódka złożyła wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania. W uzasadnieniu wniosku podniesiono m.in., iż decyzja nigdy nie została doręczona, gdyż w ocenie Prezesa, przewoźnicy kolejowi (w tym O.) nie są stroną postępowania administracyjnego, w którym została wydana zaskarżona decyzja. Dlatego też zaistniał wyjątkowy przypadek, uzasadniający przywrócenie terminu po upływie roku.

Pozwany wniośł o oddalenie wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od decyzji Prezesa UTK oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Postanowieniem z 15 grudnia 2022 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił wniosek powódki o przywrócenie terminu do złożenia odwołania (pkt 1) oraz odrzucił odwołanie (pkt 2).

Powódka zaskarżyła powyższe postanowienie w całości, zarzucając naruszenie:

1. art. 361 § 1 k.p.c. w zw. z art. 327¹ § 1 k.p.c., polegające na niewyjaśnieniu podstawy faktycznej oraz prawnej zaskarżonego postanowienia w części dotyczącej odrzucenia odwołania w zakresie, w jakim Sąd I instancji uznał, że upłynął termin do wniesienia odwołania, pomimo że decyzja Prezesa UTK nie została doręczona powodowi oraz, że wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania został złożony po upływie roku od niedochowania terminu przez powoda;

2. art. 479⁶⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 479⁶⁹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 30 ust. 1 i 6 dyrektywy 2001/14/WE, mające istotny wpływ na wynik sprawy, polegające na odrzuceniu odwołania od decyzji Prezesa UTK pomimo tego, że termin do wniesienia odwołania przez powódkę nie upłynął ze względu na niedoręczenie powódce decyzji Prezesa UTK;

3. art. 168 § 1 k.p.c., mający istotny wpływ na wynik sprawy, polegający na nieprawidłowym uznaniu, że powódka ze swojej winy nie dokonała w terminie czynności procesowej (nie wniósł odwołania), w sytuacji, gdy:

- polskie przepisy nie przewidywały (i nadal nie przewidują) prawa do wniesienia odwołania;

- państwo członkowie (Polska) nie może powoływać się wobec jednostek (w tym O.) na przepisy nieprawidłowo implementowanej dyrektywy 2001/14/WE (brak uprawnienia na powoływanie się na bezpośredni skutek dyrektywy);

- nie są precyzyjne przepisy dyrektywy 2001/14/WE dotyczące prawa do zaskarżenia przed właściwym sądem decyzji organu kontrolnego zatwierdzającej ustalone przez zarządcę infrastruktury stawki jednostkowe opłaty podstawowej za minimalny dostęp do tej infrastruktury przez przewoźnika kolejowego;

- przed wydaniem przez TSUE wyroku z 24 lutego 2022 r. w sprawie C-563/20 państwo polskie i Prezes UTK stali na stanowisku, że dyrektywa 2001/14/WE nie przewiduje dla przewoźnika kolejowego uprawnienia do wniesienia odwołania od decyzji Prezesa UTK w sprawie zatwierdzenia stawek jednostkowych opłaty podstawowej za dostęp do infrastruktury kolejowej;

- powódka dowiedziała się o bezpośrednim skutku art. 30 ust. 6 dyrektywy 2001/14/WE wymagającego, aby decyzje podejmowane przez organ kontrolny podlegały kontroli sądowej, dopiero z wyroku TSUE z 24 lutego 2022 r. w sprawie C-563/20,

a w konsekwencji na nieprawidłowym uznaniu, że wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania jest niezasadny.

4. naruszenia przepisów postępowania - art. 169 § 4 k.p.c. w zw. z art. 30 ust. 6 dyrektywy 2001/14/WE oraz art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, mające istotny wpływ na wynik sprawy, polegające na uznaniu, że nie zaistniały

wyjątkowe okoliczności uzasadniające przywrócenie terminu do wniesienia odwołania po upływie roku od jego niedochowania.

W związku z powyższym strona powodowa wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia w pkt 2, a także o rozpoznanie w trybie art. 380 k.p.c. w zw. z art. 397 § 3 k.p.c. zaskarżonego postanowienia w pkt 1 oraz o zasądzenie od pozwanego i zainteresowanej na rzecz powódki i kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na zażalenie zainteresowana wniosła o odrzucenie zażalenia w zakresie, w jakim dotyczyło pkt 1 zaskarżonego postanowienia i oddalenie zażalenia w pozostałym zakresie, a także o zasądzenie od powódki na rzecz zainteresowanej kosztów postępowania, w i tym zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Postanowieniem z 24 maja 2023 r., sygn. VII AGz 85/23 Sąd Apelacyjny w Warszawie w punkcie 1 odrzucił zażalenie na pkt 1 zaskarżonego postanowienia, w punkcie 2 oddalił zażalenie w pozostałym zakresie, zaś w punkcie 3 zasądził od O. S.A. z siedzibą w P. na rzecz P. S.A. z siedzibą w W. kwotę 377,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Od powyższego postanowienia L. sp. z o. o. w G. (poprzednio O. S.A. w P.) wywiódł skargę kasacyjną, zaskarżając je w części - tj. w pkt 2.

Skarżący zarzucił Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie naruszenie przepisów postępowania, tj.:

1) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 479(69) § 2 k.p.c. w związku z art. 479⁶⁹ § 1 k.p.c. (oraz art. 13 b ust. 2 ustawy o transporcie kolejowym) oraz art. 30 ust. 6 dyrektywy 2001/14/WE, mające istotny wpływ na wynik sprawy, polegające na odrzuceniu odwołania od decyzji Prezesa UTK pomimo tego, że termin do wniesienia odwołania przez powoda nie upłynął ze względu na niedoręczenie powodowi decyzji Prezesa UTK, co w konsekwencji spowodowało nierozpoznanie merytorycznie odwołania,

2) naruszenie przepisu postępowania, tj. art. 168 § 1 k.p.c. w związku z art. 380 k.p.c., art. 397 § 3 k.p.c. oraz art. 30 ust. 6 dyrektywy 2001/14/WE, mające istotny wpływ na wynik sprawy, polegające na nieprawidłowym uznaniu,

że powód ze swojej winy nie dokonał w terminie czynności procesowej (nie wniósł odwołania), w sytuacji, gdy:

a) polskie przepisy nie przewidywały (i nadal nie przewidują) prawa do wniesienia odwołania dla przewoźnika kolejowego (w tym Orlen),

b) państwo członkowskie (Polska) nie może powoływać się wobec jednostek (w tym Orlen) na przepisy nieprawidłowo implementowanej dyrektywy 2001/14/WE,

c) nie są precyzyjne przepisy dyrektywy 2001/14/WE dotyczące prawa do zaskarżenia przed właściwym sądem decyzji organu kontrolnego zatwierdzającej ustalone przez zarządcę infrastruktury stawki jednostkowe opłaty podstawowej za minimalny dostęp do tej infrastruktury przez przewoźnika kolejowego,

d) przed wydaniem przez TSUE wyroku z 24 lutego 2022 r. w sprawie C-563/20 państwo polskie i Prezes UTK stali na stanowisku, że dyrektywa 2001/14/WE nie przewiduje dla przewoźnika kolejowego uprawnienia do wniesienia odwołania od decyzji Prezesa UTK w sprawie zatwierdzenia stawek jednostkowych opłaty podstawowej za dostęp do infrastruktury kolejowej,

e) powód dowiedział się o bezpośrednim skutku art. 30 ust. 6 dyrektywy 2001/14/WE wymagającego, aby decyzje podejmowane przez organ kontrolny podlegały kontroli sądowej, dopiero z wyroku TSUE z 24 lutego 2022 r. w sprawie C-563/20,

a w konsekwencji na nieprawidłowym uznaniu, że wniosek o przywróceniu terminu do wniesienia odwołania jest niezasadny, co doprowadziło do niezasadnego odrzucenia odwołania.

Skarżący wniósł o uchylenie postanowienia Sądu Apelacyjnego w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie. Ponadto wniósł o: rozpoznanie w trybie art. 380 k.p.c. w związku z 391 § 1 k.p.c., art. 397 § 3 k.p.c. oraz art. 398²¹ k.p.c. postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 24 maja 2023 r. o sygn. akt VII AGz 85/23 w zakresie w jakim rozpoznając w trybie art. 380 k.p.c. w związku z art. 397 § 3 k.p.c. postanowienie Sądu I instancji oddalające wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania Sąd Apelacyjny uznał, iż Sąd I instancji zasadnie oddalił wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia

odwołania; o zasądzenie od pozwanego i zainteresowanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz wniośł o rozpoznanie skargi kasacyjnej na rozprawie.

Skarżący wniośł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż - jak wskazał:

a. w niniejszej sprawie występują wskazane niżej istotne zagadnienia prawne, tj.:

1) czy na podstawie art. 479⁶⁹ § 1 k.p.c. (oraz art. 13 b ust. 2 ustawy o transporcie kolejowym) wykładanego z uwzględnieniem art. 30 ust. 6 dyrektywy 2001/14/WE, należy uznać, że w sytuacji, gdy przewoźnikowi kolejowemu nie doręczono decyzji Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego zatwierdzającej stawki jednostkowe opłaty podstawowej za dostęp do infrastruktury kolejowej:

a) termin do wniesienia odwołania przez przewoźnika kolejowego biegnie od dnia, w którym przewoźnik dowiedział się wydaniu o decyzji,

albo

b) przewoźnik kolejowy może wnieść odwołanie w terminie niezależnym od uzyskania wiedzy o decyzji.

2) czy na podstawie art. 168 § 1 k.p.c. w związku z art. 30 ust. 6 dyrektywy 2001/14/WE, w sytuacji gdy na podstawie polskich przepisów przewoźnik kolejowy nie jest stroną postępowania administracyjnego w sprawie zatwierdzenia stawek jednostkowych opłaty podstawowej za dostęp do infrastruktury kolejowej i w konsekwencji decyzja wydana w takim postępowaniu nie jest mu doręczana oraz do dnia wydania wyroku przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej „TSUE”) w sprawie C-563/20 polskie władze stały na stanowisku, że przewoźnikowi kolejowemu nie przysługuje uprawnienie do wniesienia odwołania od decyzji wydanej w takim postępowaniu, należy uznać, że przed wydaniem wyroku TSUE w sprawie C-563/20 przewoźnik kolejowy:

a) ze swojej winy nie wniośł odwołania od decyzji (tj. powinien wiedzieć, że przysługuje mu uprawnienie do wniesienia odwołania przed wydaniem wyroku TSUE w sprawie C-563/20)

albo

b) bez swojej winy nie wniośł odwołania od decyzji.

b. skarga jest oczywiście uzasadniona wobec:

rażącego naruszenia przez Sąd Apelacyjny w Warszawie przepisów prawa procesowego, tj. art. 479[69] § 2 kpc w związku z art. 479[69] § 1 kpc (oraz art. 13 b ust. 2 ustawy o transporcie kolejowym) i art. 30 ust. 6 dyrektywy 2001/14/WE, polegającego na niezgodnym z prawem oraz poczuciem sprawiedliwości przyjęciu, iż upłynął termin do wniesienia przez Orlen odwołania od decyzji Prezesa UTK w sprawie zatwierdzenia stawek jednostkowych opłaty podstawowej za dostęp do infrastruktury kolejowej, a w konsekwencji, iż istniała podstawa do odrzucenia odwołania, pomimo iż decyzja ta nigdy nie została doręczona O.,

ewentualnie

rażącego naruszenia przez Sąd Apelacyjny w Warszawie przepisów prawa procesowego, tj. art. 168 § 1 kpc w związku z art. 30 ust. 6 dyrektywy 2001/14/WE, polegającego na nieprawidłowym uznaniu, że powód ze swojej winy nie dokonał w terminie czynności procesowej (nie wniósł odwołania przed wydaniem przez TSUE wyroku w sprawie C-563/20, tj. przed 24 lutego 2022 r.), w sytuacji gdy Orlen nie był stroną postępowania administracyjnego w sprawie zatwierdzenia stawek jednostkowych opłaty podstawowej za dostęp do infrastruktury kolejowej i decyzja wydana w takim postępowaniu nie została mu doręczona oraz do dnia wydania wyroku przez TSUE w sprawie C-563/20 polskie władze stały na stanowisku, że przewoźnikowi kolejowemu (w tym O.) nie przysługuje uprawnienie do wniesienia odwołania od decyzji wydanej w takim postępowaniu.

W odpowiedzi na skargę z dnia 29 września 2023 r., zainteresowany P.S.A. z siedzibą w W. wniósł o:

1. wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na brak przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c.,

względnie - na wypadek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania - wniósł o:

2) oddalenie w całości skargi kasacyjnej, jako że nie ma ona uzasadnionych podstaw;

3) oddalenie wniosku powoda o rozpoznanie skargi kasacyjnej na rozprawie, w sprawie nie występuje bowiem zagadnienie prawne, a także inne względy nie przemawiają za rozpoznaniem skargi kasacyjnej na rozprawie;

w każdym przypadku wnoszę o:

4) zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Pismem z 22 października wniósł odpowiedź na skargę pozwany Prezes Urzędu Transportu Kolejowego, wnosząc o:

1) wydanie stosownie do treści art. 398⁹ § 2 k.p.c., postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej Powoda do rozpoznania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego,

ewentualnie;

2) oddalenie w całości skargi kasacyjnej Powoda, stosownie do treści art. 398¹⁴ k.p.c., z uwagi na fakt, iż skarga kasacyjna nie ma uzasadnionych podstaw;

3) oddalenie wniosku Powoda o rozpoznanie skargi kasacyjnej na rozprawie;

4) zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm prawem przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda jako obarczona nieusuwalnym brakiem konstrukcyjnym podlegała odrzuceniu.

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 1-3 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać: oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części (pkt 1); przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie (pkt 2); wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany (pkt 3). Zgodnie z § 2 powołanego artykułu, oprócz wymagań przewidzianych w § 1, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Natomiast w § 3 powołanego artykułu wskazano, że skarga kasacyjna powinna ponadto czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a w sprawach o prawa majątkowe powinna zawierać również oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia. Do skargi kasacyjnej dołącza się także dwa jej odpisy przeznaczone do akt Sądu Najwyższego oraz dla Prokuratora Generalnego, chyba że sam wniósł skargę.

Stosownie do art. 398⁶ § 1 k.p.c., jeżeli skarga kasacyjna nie spełnia wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 lub § 3 k.p.c., przewodniczący w sądzie drugiej instancji wzywa skarżącego do usunięcia braków w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia skargi. W art. 398⁶ § 2 k.p.c. wskazano zaś, że sąd drugiej instancji odrzuca skargę kasacyjną wniesioną po upływie terminu, skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 398⁴ § 1 k.p.c., nieopłaconą oraz skargę, której braków nie usunięto w terminie lub z innych przyczyn niedopuszczalną. Zgodnie z art. 398⁶ § 3 Sąd Najwyższy odrzuca skargę kasacyjną, która podlegała odrzuceniu przez sąd drugiej instancji, albo zwraca ją temu sądowi w celu usunięcia dostrzeżonych braków. W art. 398⁶ § 4 k.p.c. wskazano, że o odrzuceniu skargi kasacyjnej niespełniającej wymagań określonych w art. 398⁴ § 1 k.p.c. sąd drugiej instancji albo Sąd Najwyższy zawiadamia właściwy organ samorządu zawodowego, do którego należy pełnomocnik.

Zestawiając treść punktów art. 398⁴ § 1 pkt 1-3 z art. 398⁶ § 1 i § 2 k.p.c. należy przyjąć, że elementy wymienione w art. 398⁴ § 1 pkt 1-3 k.p.c. mają dla skargi kasacyjnej charakter konstrukcyjny, zaś ich brak nie podlega uzupełnieniu. Powyższe wynika wprost z treści art. 398⁶ § 2 k.p.c., w którym ustawodawca przewidział sankcję w postaci odrzucenia skargi kasacyjnej niespełniającej wymagań określonych w art. 398⁴ § 1 k.p.c.

Powyższe znajduje potwierdzenie w orzecnictwie Sądu Najwyższego. Jak przykładowo wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z 16 października 1997 r., II CKN 404/97, „[b]raki kasacji w zakresie przytoczenia podstaw kasacyjnych, ich uzasadnienia oraz wniosków o uchylenie lub zmianę wyroku w całości lub w części nie podlegają naprawieniu w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych pisma procesowego. Nie jest również dopuszczalna wykładnia zakresu zaskarżenia i jego kierunków, gdyż kasacja powinna być tak zredagowana, aby nie stwarzała żadnych wątpliwości interpretacyjnych”.

W związku z powyższym za nieusuwalny brak należy uznać niespójne określenie zakresu zaskarżenia postanowienia oraz wniosku o uchylenie postanowienia. Skarżący w pkt I skargi zaskarżył postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 24 maja 2023 r., sygn. akt VII AGz 85/23 w części, tj. w pkt 2. Następnie w pkt IV skargi wniósł o uchylenie wyroku

Sądu Apelacyjnego w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie.

Podsumowując należy stwierdzić, że Skarżący zaskarżył postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 24 maja 2023 r., sygn. akt VII AGz 85/23 w części, zaś wniósł o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie. Taka konstrukcja żądań zawartych w skardze kasacyjnej jako środka zaskarżenia podlegającym szczególnym rygorom formalnym jest niedopuszczalna co prowadzi do odrzucenia skargi kasacyjnej (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 6 sierpnia 2014 r., V CSK 24/4; 20 lutego 2015 r., V CSK 427/14; 10 czerwca 2020 r., III CSK 149/19).

Skarżący, wbrew jednoznacznej treści art. 398⁴ § 1 pkt 1 i pkt 3 k.p.c., nie oznaczył poprawnie zakresu zaskarżenia i żądania uchylenia postanowienia. Wskazać przy tym należy, że wniosek o uchylenie postanowienia Sądu Apelacyjnego w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie nie może być uzupełniany założeniem sądu, że zakres żadanego uchylenia odpowiada wskazanemu przez stronę zakresowi zaskarżenia orzeczenia skargą kasacyjną („w części”), tym bardziej, że występuje tu wyraźna i oczywista sprzeczność pomiędzy zakresem zaskarżenia a wnioskami. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z 21 marca 2000 r., II CKN 711/00 ze względu na charakter postępowania kasacyjnego i stopień jego sformalizowania, nie jest dopuszczalna wykładnia kasacji w kierunku ustalenia, jaki jest zakres zaskarżenia oraz – w związku z tym – jaki mógłby być wniosek skarżącego co do sposobu i zakresu orzeczenia przez Sąd Najwyższy (obecnie dot. to skargi kasacyjnej).

Jak wskazywał w swym orzecznictwie Sąd Najwyższy, spełnienie powyższych wymagań nie może być uznane za nadmiernie skomplikowane lub kłopotliwe zarówno ze względu na okoliczność, że wszystkie elementy konstrukcyjne, niepodlegające czynnościom zmierzającym do usunięcia braków, są klarownie wskazane w art. 398⁴ § 1 k.p.c., jak i obowiązujące w postępowaniu kasacyjnym obowiązkowe zastępstwo stron przez profesjonalnych pełnomocników, zasadniczo adwokatów lub radców prawnych (postanowienie Sądu Najwyższego z 10 czerwca 2020 r., III CSK 149/19).

Stosownie do art. 398⁶ § 2 k.p.c. skarga kasacyjna powoda podlegała odrzuceniu już na etapie badania jej przez Sąd drugiej instancji. Wobec nieodrzucenia skargi na wskazanym etapie, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398⁶ § 2 i art. 398² § 1 k.p.c. orzeczono jak w pkt 1 sentencji postanowienia.

Oddaleniu podlegały wnioski pozwanego oraz zainteresowanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego złożone w odpowiedziach na skargę kasacyjną, albowiem wnioski te zostały powiązane z odmową przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie z jej oddaleniem (zob. orzeczenie Sądu Najwyższego z 15 listopada 1934 r., C II 1677/34, Zb.Urz. 1935, poz. 204; postanowienia Sądu Najwyższego: z 11 stycznia 2002 r., III CKN 563/01; z 29 maja 2009 r., V CSK 37/09; z 8 sierpnia 2012 r., II CSK 112/12).

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

[SOP]

[ał]